

Ja til turister, nej til missionærer!

Der er ingen problemer med at bruge kristne navne og motiver i den israelske turistindustri. Nogle få grupper af jøder vil dog gerne af med kristne missionærer.

Anti-missionsorganisationerne i Israel fornyer løbende deres slogans. I det sidste halve års tid har de påklipret labels - blandt andet ved Caspari Centret i Jerusalem - hvorpå der står: »Ja til turister! Nej til missionærer!« Ifølge anti-missionsorganisationerne er »missionærer« ikke blot fremmede kristne, men også messianske jøder der ønsker at gøre deres tro på Jesus som Israels Messias kendt.

Som eksempel på kampen mod fremmede missionærer kan nævnes en artikel i en ortodoks avis, som skriver om »Israelsmissionen fra Den Norske Israelsmission«. Artiklen fortæller at missionen er specielt aktiv i det nordlige Israel, og det hævdes bl.a. at den har »et socialt arbejde blandt de svage grupper i samfundet, speciel omsorg for ældre« - hvormed der velsagtens sigtes til det kombinerede pleje- og alderdomshjem Ebenezer i Haifa. Anti-missionens talsmænd hævder at »infiltrationen fra den norske kult er farlig«, og nævner at det er vanskeligt at få information om deres aktiviteter på grund af den »hemmeligholdelse, som omgiver deres mørke aktiviteter«.

Den sidste påstand kan nu let tilbagevises, idet Den Norske Israelsmission løbende skriver om de aktiviteter i Israel den er involveret i - og hvorfra ovenstående er hentet.

Men også lokale messianske jøder der har statsborgerskab i Israel, udsættes løbende for chikane. En af dem er Baruch Maoz, som er leder af Grace and Truth menigheden - en af de største menigheder i Israel, og som holder til i Rishon LeTzion i nærheden af Tel Aviv (se nærmere side 4).

Hver sabbat samles omkring 200 personer i et menighedslokale som er beregnet til omkring 60 personer. I et par år har man været på udkig efter en grund til nye menighedslokaler, og nu foreligger en ubetinget byggetilladelse fra myndighederne. Man har overvejet hvordan man kan begrænse omkostningerne ved byggeriet. Men det er ikke så enkelt som det lyder til, da man forudser modstand mod byggeriet fra anti-missionens side. Om fordele og ulemper netop i en sådan situation skriver Baruch Maoz i sit nyhedsbrev her fra sommeren 2000.

»Vi kunne gøre brug af frivillig arbejdskraft i den indledende fase og således spare penge. På den anden side er det i den første fase af byggeriet vi forventer mest sabotage og tyveri fra deres side som ønsker at forhindre byggeriet. Det er altså også i denne fase vi kan få vores største tab. Hvis vi lader denne fase udføre af et professionelt firma, bliver sabotage og tyveri deres problem, og de vil tage deres forholdsregler.«

Derfor: lad os fortsat komme til Israel som turister, men samtidig støtte fremmede kristne og lokale messianske jøder i deres bestræbelser på at gøre Jesus kendt blandt det jødiske folk.

Kai Kjær-Hansen

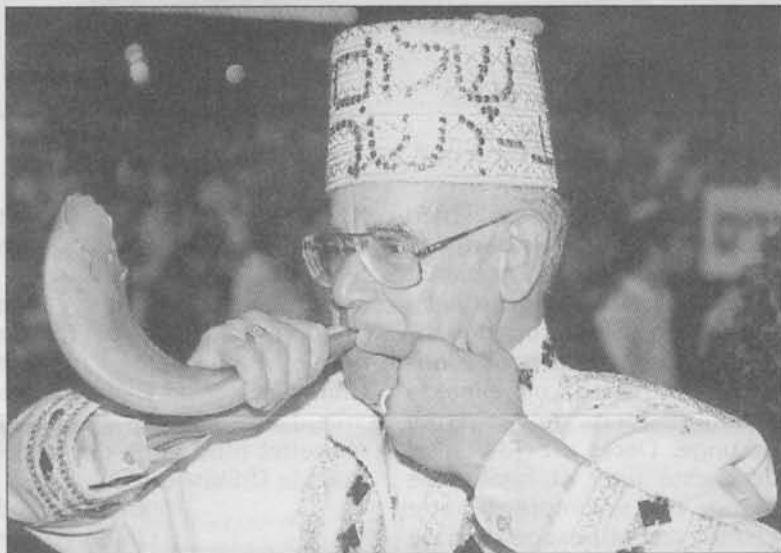
Jødisk nytår og Guds tre regnskabsbøger

Den jødiske nytårsfest - Rosh Hashanah - begynder i år den 29. september om aftenen og fejres over to dage. Herefter går man i gang med at skrive år 5761 (efter skabelsen). Nytårsfesten i år danner også indledningen til det såkaldte Shmitah (se spalte 1). Den bibelske begrundelse for nytårsfesten findes i fx 3 Mos 23,24-25.

Ikke blot blev de første mennesker efter jødisk tradition skabt den første dag i måneden Tishri, men på den dag både fødtes og døde patriarkerne, og ofringen af Isak fandt også sted her. Men først og fremmest er nytårsfesten opgørets og bodens tid, hvor mennesket drages til ansvar for hvad det har gjort galt i det forløbne år.

Ifølge jødisk tradition har Gud tre regnskabsbøger: I den første skrives på nytårsdagen navnene på de retfærdige, i den anden navnene på de ugudelige og i den tredje navnene på dem hvis dom ikke endeligt er afgjort på nytårsdagen. I de efterfølgende 10 bodsdage - indtil Yom Kippur, forsoningsdagen - får de sidste - og fleste - mulighed for at gøre det godt som de har gjort forkert mod andre mennesker i årets løb.

Blæsningen i Shofar-hornet udgør et højdepunkt ved afslutningen af gudstjenesten i synagogen eller fx ved Vest-

Blæsningen i Shofar-hornet ved nytårsfesten - og hornets klægende lyde - minder den troende jøde om at ved indgangen til et nyt år er det tiden til at gøre bod.

muren i Jerusalem. Denne blæsning skal minde Gud om folkets behov for barmhjertighed, og den skal minde folket om nødvendigheden af bod. Blæsningen i vædderhornet minder også den fromme jøde om at Shofar-hornet en dag skal indvarsle Messias' komme.

Ved måltidet i hjemmene spiser man bl.a. æbler dyppet i honning. Det skal minde om at vel er omvendelse og bod svært, men omvendelse og bod giver søde frugter.

Sidst på næste dags eftermiddag - altså forud for påbegyndelsen af anden nytårsdag - går en del religiøse jøder

ned til havet, til en sø eller flod eller andet sted med rindende vand. Som en symbolsk handling tager de alt det skidt som de har i lommerne, og kaster det i vandet og beder en bøn om tilgivelse, som refererer til profeten Mikas Bog: »Du kaster alle vore synder i havets dyb« (Mika 7,19).

Ved nytårstid og under de 10 bodsdage siger man ikke blot »Godt nytår!« men også »God underskrift!« i håbet om at ens navne må være at finde i livets bog hos Gud i det år som ligger foran.

Kai Kjær-Hansen